

[C. J. F. Sven.]

nu tilsyneladende sin Praksis. Tilfældet fra Slagelse laa saaledes — ja, nu kan vi først høre, hvordan det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen refererede det, jeg beder den højt-ærede Formand om Tilladelse til at citere:

„Jeg minder det ærede Medlem om, at da vi i 1922 fik Loven om Aldersrente, og der i denne Lov var fastsat, at der i visse Tilfælde kunde ydes 25 pCt.s Tillæg til en Enke eller Enkemand, naar Dødsfaldet var indtruffet kort Tid inden Lovens Ikrafttræden, saa stillede Frederiksberg sig dér paa Lovens Grund.“

Altsaa, det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen holder her paa, at naar Dødsfaldet er indtruffet kort før Lovens Ikrafttræden, skal man være berettiget til det. Hvordan forholder det sig med Tilfældet i Slagelse? Jeg tillod mig i en Afbrydelse at spørge: Hvor lang Tid før var det da, at Dødsfaldet var sket? Jeg fik ikke noget Svar. Jeg har nu undersøgt Spørgsmaalet, og det paagældende Dødsfald indtraf i September 1884, altsaa 38 Aar, før Loven traadte i Kraft! Se, det kalder man i Slagelse for kort Tid — jeg ved ikke, hvilken Tidsregning man har dernede. Men vi kunde ikke bøje os for det. Ikke desto mindre, daværende Indenrigsminister Krag syntes i og for sig, det var kort Tid, for han skrev til os, at Ministeriet i hvert Tilfælde ikke vilde have noget imod det. Naar vi ikke gik med til denne, jeg tør nok sige, Omfortolkning af Loven — maa jeg i Parentes bemærke, at man skælder ud paa Nævningerne, der gaar imod Loven, men naar man nu hører, at ikke alene en Kommunalbestyrelse, men Ministeriet gaar imod Loven, for det er imod Loven, saa maa man alligevel undskylde Nævningerne lidt —, var det for det første af formelle Grunde, for der er Grænser for, hvor vidt man kan gaa i Fortolkning af en Lov, men dernæst fordi Fortolkningen jo er — jeg kan ligefrem sige pyramidalsk uretfærdig overfor alle de Folk, der ikke havde været gift. Thi de Folk, der var fraseparerede, fraskilte eller Folk, der aldrig havde været gift, var udelukket fra at faa det 25 pCt.s Tillæg, men hvis man havde været gift, spillede det ikke nogen Rolle, om Ægtefællen var død for 38 Aar siden, altsaa paa et Tidspunkt, da vi hverken havde Aldersdomsunderstøttelseslov eller Aldersrentelov, end ikke havde tænkt paa det.

Altsaa, det var ikke for at være inhuman, at Frederiksberg nægtede det, men for at sige: Der maa være Metode i alting, ogsaa i den sociale Forsorg. — Jeg skal ikke provokere den højtærede Minister til at svare, for

det vilde ikke være helt pænt af mig, men jeg nærer en sikker Overbevisning om . . . (Socialministeren [Steincke]: Jeg var gaaet imod Slagelse) . . . Ja, netop, den højtærede Minister var *selvfølgelig* gaaet imod Slagelse. Derfor beklager jeg, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke er til Stede i Aften, for jeg synes, han vilde have haft godt af at høre denne lille — jeg havde nær sagt Solstraalefortælling.

Men den viser ogsaa, hvor forsigtig man skal være med den sociale Lovgivning, og den indebærer ogsaa, bortset fra de mere muntre Sider ved Sagen, den alvorlige Lære, at naar en Lov, der i og for sig er fast og bestemt efter sin Tekst, kan bruges, ja, jeg tør sige misbruges som i dette Tilfælde, maa man være særdeles varsom. — Jeg betoner, det var ikke for at være haard mod den paagældende, og hvis man mente, at der her var Grund til at rette noget, saa kunde man have givet en ny Lov, saa kunde man have diskuteret Spørgsmaalet. Men een Ting kan man ikke gøre: fortolke Loven om eller rettere sagt optræde imod selve Loven.

Sluttelig skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen fremkomme med en Bemærkning til — den er saa fristende og nærliggende, at jeg ikke kan lade være med det. Det ærede Medlem oplyste, at han, da det haarde Frederiksberg sagde nej, gik op i Indenrigsministeriet og talte med daværende Minister Krag, eller i alt Fald med nogle Embedsmænd, og sagde: Hvorfor anlægger I ikke Sag mod Frederiksberg Kommune, er det Loven, eller er det ikke Loven? Og da det ærede Medlem ifølge Rigsdagstidenden sagde til Ministeriet: „Vil De nu tvinge Frederiksberg Kommune til at betale, saa gjorde man ikke noget, og jeg“ — altsaa det ærede Medlem — „skal ikke sige, hvorfor man ikke gjorde noget“. Men jeg skal sige det: Fordi man havde tabt Sagen simpelt hen.

Endelig skal jeg i Anledning af visse Mistydninger, der er kommet til Orde baade her og dér af visse Udtalelser, fremsatte af min ærede Ven, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen under denne Debat som Ordfører for mit Parti for Folkeforsikringsforslaget, udtale følgende: Det ærede Medlem fremsatte sine Udtalelser, for saa vidt disse angik Folkeforsikringsforslaget, som det konservative Folkepartis Ordfører, idet jeg i øvrigt minder om, at jeg i min Tale havde henvist til, at der vedrørende dette Forslag vilde blive fremsat visse Bemærkninger. Samtidig med at det ærede Medlem fremsatte sine Udtalelser om Folke-